

Ramón Rodríguez, acompanyat per les seves filles Jazz (esquerra) i Leia. / GIANLUCA BATTISTA

RAMÓN (THE NEW RAEMON), JAZZ I LEIA (MOURN) RODRÍGUEZ Una família musical

“Continuo comprant discos actuals i encara els escoltem plegats”

Luis Hidalgo

Ramón Rodríguez (Barcelona, 39 anys) és artísticament The New Raemon. Te dues filles, Jazz (19) i Leia (15). Totes dues són Mourn, grup que ha aconseguit tenir repercussió als Estats Units, on ja han actuat, com també ho han fet a Europa. Pare i filles comparteixen les mateixes passions, bona part de les quals han estat inculcades en el procés educatiu familiar. Ara el pare triomfa a casa i les filles comencen a fer-ho al món.

Pregunta. Quins són els seus primers records musicals?

Leia. Recordo sentir The Blues Brothers i Los Toreros Muertos.

P. El pare era un pallissa amb la seva música?

Jazz. El pare no donava la xapa, simplement posava música i, si ens agradava, preguntàvem què era. Al cotxe i a casa.

P. Però del cotxe no en pots baixar...

J. Sí, però posava coses guais, fins i tot ara. No passa tant a casa la mare, que sempre posava Sabina i coses així. Posava també Los Planetas, que no m'agradaven perquè la veu em semblava molt rara, em *taladrava*. No els he tornat a escoltar, els relaciono amb Sabina i la xapa. Ara la meua mare escolta Mourn.

P. La música del vostre pare —Patti Smith, Sebadoh, Fugazi, Sleater-Kinney— és de la seva generació, no de la vostra: és un problema?

J. Més per diferent que per generacional. Sents que no pots parlar dels grups que t'agraden perquè la gent no els presta atenció, és difícil compartir-los. Molts de la nostra edat creuen que si una

cançó és del 2005 ja és vella. El rotllo era: “Ningú em fa cas, doncs que els bombin”.

L. La gent de la nostra edat viu en l'actualitat, la música els sembla bona si és nova.

P. Tenir uns gustos diferents i elaborats no pot conduir en el fons a l'elitisme?

J. No em sento millor persona per sentir PJ Harvey i no Shakira; simplement, PJ Harvey és millor. Ja està. Cap més problema.

P. I què li diu PJ Harvey? No li parla d'un món que li és emocionalment aliè?

J. No tots els que tenim 19 anys pensem igual, no sempre la música està feta per a una edat determinada. PJ Harvey no té la meua edat, però m'agrada: no vull tancar-me només a la música feta per a la meua generació.

P. Els seus referents no són contemporanis i Mourn sona a norantes.

J. Però és el que ens agrada. Els humans sempre mirem en-

re per buscar la nostra història i les coses que ens agraden, busquem saber què fem aquí. I per això vénen als nostres concerts senyors amb barba i dones grans.

P. I vostè, Ramón, no tenia por d'estar afavorint un cert aïllament de les seves filles?

“El pare no donava la ‘xapa’: posava música i, si ens agradava, li preguntàvem què era”

Ramón. Jo posava música de manera inconscient. Quan les duia a la guarderia els posava la música que m'agradava. A la Jazz li agradava Jeff Buckley als dos anys. A mesura que creixien ja veia què els agradava i ho posava. Ara continuo comprant discos actuals i encara els escoltem plegats. La Jazz sempre ha tingut molt

clar què li agrada i la Leia sempre ha estat més eclèctica: podia sentir Jonas Brothers per un tema de context; la Jazz no, sempre pensava que eren molt dolents.

P. Però podien sentir-se marginades...

R. Jo creia que havien de tenir un criteri sobre música, cine, còmics, literatura... els volia transmetre uns fonaments culturals que les ajudessin a viure més ricament. I al final sempre es troba gent de la teua corda. L'únic que escoltar la mateixa música que elles és ara el seu bateria.

J. Quan era més petita havia d'*apechugar* amb els meus gustos, estava sola. Però bé, et fas, i com que la meua música m'agradava molt, doncs només has d'esperar a conèixer gent com tu. De petita et trobes així, quan t'obres al món ja trobes més gent com tu. Mai no m'ha importat que em considerin friqui, el problema era que feies una broma i ningú no la *pillava*.

P. Tenint un grup és millor que el teu pare sigui músic?

L. És un avantatge, t'ajuda quan tens problemes. Sempre diu: “Això és de primer de rock!”.

R. No volia que es dediquessin a la música. D'entrada els dic que han de tenir un pla B, que està molt bé tocar, passar-ho bé, viatjar i conèixer gent, però s'ha de tenir una opció no només per si les coses van malament, sinó fins i tot per tenir una alternativa si vols fer qualsevol altra cosa. Jo no vaig tenir aquesta opció, des de petit volia ser músic i no tenia alternativa.

L. De gran no em vull dedicar a la música perquè ja ara se'm fa feixuc, els caps de setmana no puc quedar amb amics perquè tens concerts. És difícil estudiar, tenir un grup i fer vida social nor-

mal. Potser de gran canvió d'opinió.

J. A mi m'agrada crear coses, em sento gual, potser per això m'agrada fer música.

P. I què vol explicar amb les seves cançons?

J. No ho sé; potser només dir: “Hola, que tal, sóc la Jazz i faig això”. Faig música, em fa sentir bé...

P. I què van sentir quan el segell Captured Tracks es va interessar per Mourn i el web Pitchfork va llorar el seu disc?

J. Que els guiris s'hagin fixat en nosaltres està molt bé; però de

“No volia que fessin música. Els dic que han de tenir un pla B; jo no el tenia”

“Quan algú t'adula, jo sempre penso: ‘Però si a casa no em menjou ni els mocs!’”

vegades penso que val, que és guai, ho hem fet nosaltres, però tampoc n'hi ha per tant... Seguim amb la nostra vida habitual, estem només al principi.

P. I cantar en anglès?

J. No ens ho vam plantejar, va ser jugar a ser *rockstar* i escriure en anglès.

R. Veig un reflex del que ens passava a nosaltres i a molts grups, que a partir d'un cert punt ens vam sentir limitats amb l'anglès. Però és un tema que has de veure, viure i sentir tu mateix. Però un dia s'ho plantejaran com ho vam fer nosaltres. Hi ha preguntes que no et fas quan comences a tocar, ho fas i punt.

P. I drogues?

J. El pare ens en parla com en broma, però de fet no ho són. Fas unes *risas*, però saps que, de fet, està parlant seriosament. I ja hem vist què passa amb les drogues en altres grups...

P. I que hagi de viatjar amb vostès perquè la Leia és menor?

L. Primer, no em fa sentir com a una guarderia i, a més, així la resta de la banda no ha de patir per mi:estic amb el papa i ells van a la seva.

J. I també és una manera de saber com sonem de debò.

P. I com porten l'adulació?

J. T'és coses iguals i coses no tant. Quan algú t'adula, jo sempre penso: “Però si a casa no em menjou ni els mocs, sóc una persona absolutament normal!”. Mola que et reconeixin, però *agobia* que t'afalaguin tant. Ets sentit guai, perquè penses que no ho fas tan malament, però has d'aprendre a jutjar tu mateix la teua música.

R. Jo els dic que no es prenguin això massa seriosament; jo sóc The New Raemon només hora i mitja a l'escenari; després vaig al lavabo com tothom i tinc una vida completament normal. Ho han de tenir clar, i també que la vida de músic és molt dura.

J. No cal que ho diguis, quan vam tocar a Groningen vam viatjar tot el dia, vam tocar... i al llit. Passes moltes hores a la carretera per tocar una estona!

P. I ara qui són: les filles de The New Raemon o Mourn?

L. Ara som Mourn.

El nom de les coses

Considerant el context familiar, sembla obvi que el

de la fill gran, Jazz, és un nom relacionat amb la música de John Coltrane i Miles Davis. Doncs no. El pare no l'hi va posar per això. Ho explica ell mateix: “Al col·le hi havia una companya que es deia Yasmina i jo sempre li deia Jazz. A ella no li agradava en absolut, i s'empenyava. Llavors vaig decidir que si un dia tenia una filla es diria Jazz”. I les seves filles escolten jazz?, “No, no encara”.

Mourn, el nom del grup de les filles, vol dir en

anglès “lamentar-se”, “plorar”, “estar de dol”. ¿Significa això que la Jazz i la Leia canten a la desgràcia, que són dones que neden en la tristot? Respon la Jazz: “De cap manera. Quan estàvem per arrencar teníem una llista de noms, tipus Les Abelles, Els Coales i coses d'aquest tipus. Al final vam decidir obrir un diccionari a l'atzar i va sortir *mourn*. No hi ha cap més explicació”.